



TATAI –
TÓVÁROSI



HARANGSZÓ

A GYÜLEKEZET ÜNNEPI ÉRTESÍTŐJE

Alapítva: 1995. Megújítva: 2004.

XIII. évfolyam 3. sz. – 2017. Karácsony

Hányféle karácsony van?

Másképpen is kérdezhettem volna: hány karácsony van? Milyen karácsonyok vannak? Mikor van karácsony? Mindjárt látjuk: a kérdéseket még folytatni lehetne...

Az idén október 25-én, szerdán láttam először egy üzletben: „Nálunk már karácsony van!” Riadtan vettem a naptáramat, fogtam a Bibliámat: és én még nem készültem? Megnyugodtam: a naptár még majdnem két hónapot enged a felkészülésre.

Azóta már több helyen, több formában, többféle szöveggel találkoztam az idei karácsonnyal: „karácsonyra ajánljuk”, „karácsonyi árleszállítás” (nem írok többet: nem a reklám helye). Látom kisebb-nagyobb feliratokon. Látom a kirakatban. Látom a pult felett. Látom szórólapokon, nagyobb áruházak külön füzetein. Az már csak fanyar rendszerváltás előtti hagyomány: ajánló figuraként gyakran még (mindig) a Mikulás jelenik meg. A jól ismert hollywoodi öltözetben. Néha azért már fenyőfa is: hiszen megkíséreltük „átkeresztelni” fenyőünneppé. Sikerült volna?

December közeledtével már szaporodnak majd a karácsonyok. Akkor már akár „adventinek” is nevezhetnénk az alkalmakat. De hát az advent latin szó, talán nem is tudjuk pontosan, mit jelent. (Csak melleleg jegyzem meg, hogy a karácsony is latin eredetű: a testet öltés, az „incarnatio” szót magyarosították így a korábbi keresztyén évszázadok).

Az iskolákban ünneplik az osztály-karácsonyt, de van (lehet) összevont iskolai karácsony is. A zeneiskola sem maradhat le: karácsonyi hangversenyekre készülnek a diákok. Talán már nem mindenütt, de több munkahelyen is megvan „édesapák karácsonya” és „édesanyák karácsonya”. Jönnek a különböző karácsonyi játszóházak, bő félnapos programmal.

Az egyházak – a tatabei református eklézsia is – készül(t) adventi estékkel, adventfői hangversennyel, szentesti áhítattal, ünnepi istentiszteletekkel. Nagyon sok gyülekezetben a szentesti istentisztelet a leglátogatottabb alkalom: ott van minden hittanos gyerek, minden szülő és minden nagyszülő, - az egész falu. A katolikus szülő, illetve nagyszülő is eljön a református templomba. Utána vacsora, családi áhítat, - majd együtt megy mindenki az éjféli misére.

Szomorúan hallottam egy-egy megjegyzést a szentesti áhítattal kapcsolatosan, (ahol a hittanos gyerekek is szerepelnek): mit akar az egyház? Az egyház miért veszi el a családoktól a szentestét?... Pedig volt egy szép „funkciója” is (az együttléten túl) ennek az alkalomnak: a kisebbeket

gyakran még ma is „elküldik sétálni” az édesapával egy kicsit, édesanya és a nagyobbak majd „jönnek utánuk”. Aztán a szentesti áhítatról hazaérve, ragyogó szemmel látják: itt jártak az angyalok...

Már eljutottunk idáig, vagy csak errefelé tartunk?

Nyugat-Európában egyre több helyen tilos (vagy nem ajánlott) sem a kereszt, sem a bölcső, újabban már a fenyőfa sem, hogy – úgymond – ne sértsük mások érzékenységét. (A keresztyének érzékenysége nyilván nem számít.)

A szimbólumokat félretéve, a reklám, az üzlet megállíthatatlan. Biblikus kifejezéssel: A Mammon dolgozik. (*A Mammon természetéről Máté evangéliuma 6. részének a 24. verse, és Lukács evangéliuma 16. részének a 13. verse több mindent elmond*).

Hallottam olyan hangokat: örülünk neki, hogy az üzlet világa, az ajándékozás varázsa a karácsonyt még ébren tartja, még életben tartja: húsvét és pünkösd (nagy)ünnepe már elhalványulóban van. De olyan véleményt is hallottam: vajon hová vezet, ha a karácsonyt már csak az üzlet világa éleszti évről évre?

Az 1960-as években, az első ember Holdra szállásakor az újságokban szalagcím hirdette: „Ember a Holdon!”

Kétezer éve nem volt újság és nem volt szalagcím, de megtudta a világ: ISTEN A FÖLDÖN!

Közénk jött. Megérkezett. Megszületett. Népek serege, nemzedékek sora igyekezett kitalálni: milyen az Isten? Egyáltalán: Ki az Isten? A Teremtő nem hagyta bizonytalanságban ember-teremtényeit: „*Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú jelentette ki őt*” (*János evangéliuma 1. rész, 18. vers, Károlyi fordítás*).

A legszebb válaszunkat a régi ének fogalmazta meg:

„Nyílj meg, szívem, lásd meg jobban:

KI FEKSZIK ITT A JÁSZOLBAN?

**Ez a gyermek bizonyára
az ÚR JÉZUS, ISTEN FIA!”**

(316. dicséret, 7. vers).

Amikor a szívünk valóban megnyílt, és igazán meglátta „Őt, a Fényest, a Nagyszerűt” (*Ady*) – akkor köszönt ránk a karácsony.

Egy évre.

Egy életre.

Egy örökéletre.

**Dr. Márkus Mihály
püspök-lelkipásztor**



Ünnepi istentiszteletek

Tóvárosi Imaház (Somogyi B. u. 5.)

December 24. vasárnap	09.00 (kórus szolgál) 16.00
December 25. hétfő	09.00 (úrvacsora) 18.00
December 26. péntek	09.00 18.00
December 31. vasárnap	09.00
Január 1. hétfő	09.00 18.00

Tata, Református Templom (Kocsi u. 15.)

December 24. vasárnap	10.00 16.00
December 25. hétfő	10.00 (úrvacsora) gyülekezeti terem: 15.00
December 26. péntek	10.00 (úrvacsora) gyülekezeti terem: 15.00
Dec. 31. vasárnap	10.00
Január 1. hétfő	10.00

December 31-én a hagyományos tókerülésre kerül sor, indulás 17 óra körül a templom elől.



Anyakönyvet lapozgatva



A keresztség sákramentumában részeseült:

2017. okt. 22.	Kun-Géber Báborka
2017. okt. 22.	Tóth Anna
2017. okt. 29.	Slezák Mira Kata
2017. okt. 29.	Papp Sarolta
2017. nov. 5.	Baráté Alexandra
2017. nov. 5.	Baráté Julianna Krisztina
2017. nov. 5.	Baráté Róbert Kevin
2017. nov. 12.	Basa Kolos

Házasságukra Isten áldását kérték

2017. okt. 21.	Kellényi Gergely és Dr. Magos Judit
2017. okt. 21.	Kámán Bálint és Kovács Eszter

Akikért a harang szólt...

2017. okt. 14.	Dr. Varga Gyuláné Kovács Mária (82 éves)
2017. okt. 21.	Demény Gáborné Kalmár Erzsébet (72 éves)
2017. okt. 25.	Szabó Lajosné Guzmics Margit (83 éves)
2017. nov. 5.	Bondor Lajosné Erős Éva Mária (66 éves)
2017. nov. 17.	Szabó Imréné Boros Róza (89 éves)

*Isten vigasztalása legyen elhunyt testvéreink
itt maradt gyászoló szeretteivel!*

Imaéjjel

Péntek este... közel 30 fiatal... arra készülnek, hogy egész este ébren lesznek és önmagukból kifordulva olyat tesznek, amit egész héten nem lehetett, mert mással voltak elfoglalva... Igen! Ezek a mai fiatalok bizony imádkoztak... Imádkoztak?? Igen, hiszen 2017-ben, mint a reformáció emlékévében sok minden mást is, az imaéjjelt is igyekeztek a szervezők az 500 éves évfordulóhoz kötni. Így történt, hogy október 27. 21.00-tól október 28. 06.00-ig tartott az imaéjjel.

Amelyet zsinórban harmadik alkalommal szerveztünk meg a gyülekezet IFI csoportjával. A gimnázium fiataljaival kiegészülve 30-an kezdtük el az estét. Rengeteg élményben, nevetésben, könnyes pillanatban és megtisztult örömben volt részünk. Hiszen a játékok, az éneklések, az imádságok, személyes beszélgetések, biznyságtételek közelebb vittek minket egymáshoz, a másikhöz és Istenhez is. Külön köszönet illeti a Kárpátaljai Református Fiatalok Szövetségét, akik az idei évre elkészítették az imaéjjel tartalmi részét. Jövőre ismét megpróbáljuk!

Hittanverseny

Neszmély adott otthont a 2017-es év hittanversenyének az egyházmegyében. Közel 350 diákot sikerült összeverbuálni Esztergomtól Ácsig, Banától Tatabányáig. Mi sem akartunk kimaradni a jóból, így a tatai gyülekezet is indított 2 csapatot a 6-7. és a 8. osztályosok között. Az előre megadott leckéket úgy válogatták a szervezők, hogy a hittanórán már átvett leckéből kelljen a fiataloknak számot adni. Természetesen alaposabban, mint ahogyan azt egy hittanóra keretein belül tennék. Ettől verseny a verseny. Így a bibliai könyvektől kezdve, Ruth történetét megismerve, egészen a reformátorok személyéig, munkásságáig kellett fiataljainknak alaposan kutatni, olvasni. Tették mindezt sikerrel. A 6-7. osztályosok (Vigh Márk, Tóth Máté – Vaszary; Gábrriel Anna – Fazekas) szépen helytálltak, de külön helyezést nem értek el. A 8. osztályos csapat (Varga Dániel és Auer Kornél – Kőkúti; Széles Adrienn és Süveg Eszter – Vaszary) azonban nagyon jó teljesítménnyel második lett. Köszönjük a szervezőknek munkájukat, és a verseny színvonalas lebonyolítását. Soli Deo Gloria! – Egyedül Istené a dicsőség!

Farkas Balázs beosztott lelkész

... de meddig, Uram, meddig?

„Uram, hol vagy és hol vannak ígéreteid, én bízom benned és vállalom a sorsomat, de meddig, Uram, meddig? Végképpen elfeledkezel rólam? Meddig rejtet el orcádat tőlem? Meddig hatalmaskodik rajtam az én ellenségem?”

(Zsolt 13.2-3.)

Nem árulok el talán titkot a harangszó olvasóinak, ez az írás jóval előbb született, mint mikor a kedves testvéreink szeme elé kerül. A szerkesztés és a nyomtatás miatt az újság hasábjain olvasható írások az adventet megelőző héten illetve advent első hetében születtek. Ezt azért tartottam fontosnak leírni, mert ez a néhány sor is várakozás lelkületében fogant.

Szénási Sándor Ünnepek táján című költeményének így indítja sorait:

„A szívem új dalt énekel,
Lelkemben zsoltár hangja kel,
Virágzik lelkem ó fáján,
Ünnepek táján.
Néha hó borít kint mindent,
Szívemben meleg van itt bent:
Mert jó Uramat oda várnám
Ünnepek táján.”

Én a napi Bibliaolvasásom gyakorlata szerint a napi ígéhez olvasok egy zsoltárt is, és ezen a mai napon – hiszem, nem véletlenül – ezt a 13. zsoltárt hozta előlem az ÚR. A mélyen vallásos Liszt Ferenc munkássága során több ízben is feldolgozta az Ave Maria szakrális témáját. Ezek soraiba illeszkedik bele még a Római harangok és a 13. zsoltár című művei. Liszt Ferenc 1855 nyarán komponálta a 13. zsoltárt. A Berlinben bemutatott 13. zsoltárról így ír: „Szívem teljességéből fakadt”, ami a Dávid király panaszát juttatja kifejezésre. Majd így vall: „magamat hagytam énekelni benne, és Dávid király indulatai húsbabávérembe áradtak szét.” Kedves testvéreim. A 13. zsoltárban négyszer kiált fel Dávid: „Meddig, Uram?”

Dávid nehéz, várakozó helyzetben volt, amikor megfogalmazta ezt az imádságot. Isten megígérte neki, hogy ő lesz Izrael királya, de menekülnie kellett a még uralkodó gonosz király, Saul féltékenysége elől. Dávidot gúnyolták az ellenségei is: „íme az Isten is elhagyott téged, nem teljesíti ígértét”. Ilyenkor mondta Istennek ezeket a szavakat: „...meddig, Uram, meddig?”

Az ígéből három tanulságot vonhatunk le, amelyek számunkra is támaszt adhatnak az Adventben és a Karácsony ünneplésében:

1. Dávid mindezt közvetlenül Istennek mondta el. Nem magában kesergett, hanem ő a keserűségét is Istennek mondta el. Istennek szögezte ezt a kérdést: meddig? És ezt őszintén teszi. Úgy mondja el, mint aki tudja, hogy a kettőjük közötti kapcsolat egyértelmű és tiszta. Kiderül az imádságból, hogy nemcsak most kiált Istenhez, hanem már rég. Hiszen tele van az élete problémával. Azért bírta ki eddig, mert Dávid szüntelen imádkozott. A legtermészetesebb módon, mint ahogy a kisgyermek, szól a szüleihez. Hisz Istenben, hiszi hogy van, létezik, tudja, hogy válaszolni fog kérdésére. Ez a biztatás szükséges nekünk is a megváltó várásunkban, hiszen csak ezzel a személyes hittel lehet valóban miénk Jézus Krisztus.

2. A másik, amit megtanulhatunk Dávid imádságából, hogy azzal a bizalommal mondja el minden problémáját, hogy Isten jó, hogy Isten őt szereti, és továbbra is számíthat rá. Meg sem gondolja, hogy Isten esetleg nem tart vele, vagy, hogy nincs hatalma beteljesíteni ígértét. Bátorsága, hite, bizalma összekapcsolja őt Istennel. Mi tudjuk a Szentírásból, amit Pál ír a Római levélben: „Isten a mihozzánk való szeretetét abban

mutatta meg, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt” (Róm 5,8). Aki ezt megérti, az megbékül Istennel. Isten az övéinek a Bibliában nem ígért tövistelen utat, hanem abban mutatta meg szeretetét, hogy az Ő egyszülött fiát elküldte értünk, hogy éljünk Általa. Fontos ezt nem csak magunk számára elfogadni, hanem tovább adni a környezetünkben, hogy minden ember számára világos legyen – ezen a bizalmon keresztül – karácsony lényege és üzenete.

3. A harmadik, amit megtanulhatunk Dávid imádkozó magatartásából, hogy Isten szabadításában biztos. Azt mondja: „Örül az én szívem a te segítségednek. Hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!” Kérdezhetnénk, hogy hol van a segítség, mikor érkezett meg a segítség? Saul még mindig üldözi, és az ígéretekből még semmi sem vált valóra.

Mi még nem látjuk, de Istennél már minden készen van. Nem kérdés a szabadítás, nem kérdés a győzelem, csak az a kérdés, hogy meddig kell még várni.

Ezt a kérdést azonban nem csak Dávid teheti fel, hanem Isten is így 2017 karácsonyára készülve: – Meddig kell még várni?

Meddig kell még várni, hogy mindenki hozzá térjen és benne bízson, hogy az Ő egyszülött fiát, Jézus Krisztust – akinek az eljövételét karácsonykor ünnepeljük – mindenki megváltójának fogadja el. Meddig kell még várni?

Rajtunk is múlik kedves testvérek, hívogassunk és vonjunk minél többeket a szabadítóhoz.

Mert hitünk számára az ígért már kész tény: jön Jézus, a Szabadító, Immanuel, Velünk az Isten.

Papp László beosztott lelkész

Hittanóra, gyülekezet, kakaó, kalács

Amióta az iskolában ismét belekerült az órarendbe a hitoktatás lehetősége, azóta több kisgyermeket és családját érjük el, ismerjük meg. Szeretnénk azonban, ha ez a megismerés nem ilyen egyoldalú lenne, hanem a gyermekek és a családok is megismernék a gyülekezetet.

De hogy jöjjön el valaki, aki azt sem tudja, hová kell mennie? Hogy érkezzen meg oda, ahová nem hívták? Hogy lépjen be egy közösségbe, ahol nem ismer szinte senkit? Ilyen és ehhez hasonló kérdések vetődhetnek fel a szülők fejében.

Éppen ezért és ilyen céllal kezdtük meg a kakaós-kalácsos családi reggeliket. Ezekre az alkalmakra mindig egy iskola hittanosaiknak közösségét hívjuk, egyszer az alsósokat, másszor a felsősöket. A gyermekek a hitoktatójuk segítségével készülnek énekekkel és verssel. A gyermekeket és a szüleiket azonban nem csupán az istentiszteletre hívjuk, hanem már korábban 9 órától egy közös reggelire, melyet lelkes gyülekezeti tagjaink és egy-egy gyülekezeti csoport szervez meg és visz végig.

Finom kakaó és kalács várja a gyermekeket, vajjal és lekvárral, és még finomabb kávé a szülőket igény szerint.

A 2018-as év első felében még három ilyen alkalom lesz:

Január 21-én, március 11-én és május 6-án.

Ezekre az alkalmakra szeretettel hívjuk azokat a családokat is, akiknek a gyermeke éppen nem készül szolgálattal az istentiszteletre, de szívesen részt vesznek a közös reggelin és az istentiszteleten.

**Nagy Krisztina
hitoktató-lelképásztor**

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink:

Gyülekezeti csoportok alkalmai:

NŐSZÖVETSÉGI ÖSSZEJÖVETEL:

Minden hónap első szerda du. 17.00

NŐI BIBLIA ÓRA:

2018. január 12. 18.00 2018. március 9. 18.00
2018. február 9. 18.00 2018. április 13. 18.00

PRESBITERI BIBLIA ÓRA:

2018. január 31. 18.00 2018. március 28. 18.00
2018. február 28. 18.00 2018. április 25. 18.00

FÉRFIKÖR:

2018. január 18. 18.00 2018. március 22. 18.00
2018. február 15. 18.00 2018. április 19. 18.00

Énekkari próba:

Minden csütörtökön 18 órakor az imaházban

ZENÉS ISTENTISZTELET A CANTO ROCK ZENEKAR SZOLGÁLATÁVAL

2018. január 14. 16.00 2018. március 11. 16.00
2018. február 11. 16.00 2018. április 8. 16.00

Hivatali nyitva tartás

Hétfőn és pénteken 9-12 óra között, szerdán pedig 14-17 óra között várjuk Kedves Testvéreinket! Természetesen a korábbi évtizedek szokásának megfelelően valamennyi gyülekezeti alkalomhoz kapcsolódóan lehetőség van a hivatali ügyintézésre is. A fogadási időn túl is állunk a gyülekezet tagjainak rendelkezésére, de kérjük ilyen esetekben az időpont egyeztetését.

A hivatal 34/380-616-os telefonszámán van lehetőség a személyes találkozás megbeszélésére.

TATAI-TÓVÁROSI HARANGSZÓ

A Tatai Református Egyházközség hivatalos lapja

Szerkesztette, felelős kiadó: *Dr. Szabó Előd*

Készült: a gyülekezet kiadásában.

Előkészítés: *BCs* Nyomtatás: *Sollers*

**A gyülekezet tagjaihoz
a presbiterek útján jut el a Harangszó.**

Itt vagyunk:

2890 Tata, Kocsi u. 15. Tel.: 34/380-616

E-mail: hivatal@reftata.hu

Gyülekezetünk honlapja: www.reftata.hu

A Tatai Református Gimnázium honlapja:
www.refi-tata.hu

Kenderke művészeti iskolánk honlapja:
www.kenderke.hu

Bibliás alkalmak:

ISTENTISZTELET: MINDEN VASÁRNAP

**9.00 ÓRAKOR TÓVÁROSON,
10.00 ÓRAKOR TATÁN.**

A vasárnapi 10 órás istentisztelettel párhuzamosan gyermekmegőrzés és gyermek-istentisztelet is van a hitoktató teremben.

Istentisztelet szerdán délután 15.00 órakor a kórházban, csütörtökön délelőtt mindkét idősek otthonában.

VASÁRNAPI IMAÓRA

18.00 órától a Tóvárosi református imaházban.

Támogassa a Harangszó megjelenését!

*Az újságot adományokból tartjuk fenn,
és ingyen jut el gyülekezetünk valamennyi tagjához.*

Egy példány ára mintegy 35 forint.

Ha valaki anyagilag is segíteni tudja az újság megjelenését, annak neve, illetve cégének, vállalkozásának a neve megjelenhet az újság hátoldalán.

Várjuk a támogatók jelentkezését!

Köszönjük segítségüket!

A Harangszó megjelenését a Sollers Nyomda támogatta.

Forduljon hozzánk bizalommal!

Sollers Nyomdaipari Kft.

Tata, Komáromi u. 55.

Tel.: (34) 586-036

E-mail: sollers@t-online.hu



***Ofszet-, digitális és tamponnyomtatás.
Minden, ami nyomdával kapcsolatos:***

*Havilapok, könyvek, prospektusok,
naptaárak, szórólapok, plakátok,
ügyviteli nyomtatványok, névjegykártyák,
borítékok, ajándéktárgy emblémázás,
stancolás...*

Missziói gondolatok az Adventfői Zenés Áhítat alatt

Nagy hatással voltak rám az októberi Harangszóban „Nincs emberem” és „Van emberem” címmel megjelent cikkek, amelyekkel kapcsolatban már egy ideje szerettem volna megfogalmazni néhány további – missziói – gondolatot. Nehezen szántam rá magam, de gondoltam, milyen inspiráló lenne mindezt adventi dalok hallgatása közben a templomban tenni és nem otthon a számítógép előtt.

Így a családom egy részével valóban el is mentem a templomba és nekikezdtem az írásnak. Ezzel egy időben elkezdődött az adventi áhítat is. Elsőként Kodály Zoltánra emlékezve hangzott el az Adventi ének. Ettől máris jó lett a hangulatom.

A „Nincs emberem...” cikk a János evangéliuma 5,4-8-ra épült:

„...az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett. Volt ott egy ember, aki harmincnégy éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.” Jézus ezt mondta neki: „Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!”

Az egyik nagy missziói álmom, hogy a gyülekezetünkben senki ne mondhasa, hogy nincs emberem. Hogy minden gyülekezeti tagunknak legyen olyan kapcsolata, akire gondolhat és számíthat, ha szüksége támad. Legyen az fizikai vagy lelki szükség.

Mire ideértem gondolataimban, éppen Ádám Jenő: Úrnak szolgái (134. zsoltár) feldolgozását hallgattuk. Nagy megerősítés volt, hiszen mi mindannyian az Úrnak szolgái vagyunk, tele különleges ajándékokkal, amiket ha felismerünk, akkor meglátjuk, hogy másoknak is tudunk belőlük (vissza)adni.

A másik írásnak a címe épp az ellenkezője: Van emberem!, Márk evangéliuma 2,1-5 alapján:

„Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.”

A másik missziói álmom, hogy legyünk elegendő szolgálok, akik meglátják az emberek szükségleteit és segítenek a hiányban szenvedőknek. Úgy a gyülekezeten belül, mint a gyülekezeten kívül.

Sok gondolatot ehhez nem tudtam hozzáfűzni, mert már jött is Murár Éva: Add meg, Uram című énekszáma, amely arra indított, hogy magamban elmondjak egy gyors imát, kérve Istent, adja meg nekünk azokat a szolgálokat, akikre szükség van az aratáshoz. Mert tudjuk, „az aratnivaló sok, de a munkás kevés.” (Máté, 9,37).

Itt egy kicsit leragadtam a zenénél, mert a következő kórusmű címe ez volt: Élj másokért/Egymásnak terhé hordozzátok. Nemrégiben egy barátunk balesete után a kórházban döbbsen rá, hogy vannak olyan emberek, akik szinte ismeretlenül is képesek segíteni. Egyik szobatársa felajánlotta, hogy megszervezi a hazahozatálát Budapestről Tatára. Mindezt 1-2 napos ismeretség után. Barátunk ennek hatására fogalmazta meg: én még soha nem éltem másokért. Nagy felismerés ez, olyan indulatot ültet el az emberben, hogy szívesen segít másokon. Ez a történet engem is elgondolkodtatott, vajon én meglátom-e mindig azt, ki szenved segítséget?! És hogy meg tudok (akarok)-e szólítani még 3 segítőt, hogy együtt vigyük a bénát Jézushoz?

A harmadik missziói álmom, hogy a gyülekezetünkben lesz egy olyan missziói csoport (bizottság), amely a fentieket akarja majd megvalósítani. Úgy, mint az evangéliumi igében a 4 kísérő, akik a bénát Jézushoz vitték. Januártól új presbiteri időszak kezdődik a gyülekezetünk életében, a missziói bizottság nyitott, új csoportok alakulnak, amelyek várják az aktív résztvevőket. Istennek mindannyiunk számára van terve már ebben az életben, az, hogy tegyünk az embertársainkért. Ha úgy érzed, szeretnél csatlakozni a missziói munkához, kérlek, írd a vanemberem@refтата.hu email címre vagy keress meg személyesen.

Az áhítat zenei részét Kodály Zoltán: Esti dala fejezte be, ami szép keretet adott az estének és egyben a végét jelentette az én elmélkedésemnek is. Békességben tudtam átmenni a gyülekezeti terembe a szeretetvendégségre, de itt már csak a finom süttikkel kapcsolatban fogalmazódtak meg gondolatok bennem, ezért azokból most nem idézek.

Kívánok mindenkinek Boldog Adventi időszakot és Karácsonyt. Teljen szeretetben, legyen embered! Találkozzunk a missziói csoportban!

Gábrriel Tamás
megválasztott missziós gondnok

Karácsonyi meglepetés

„Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért.” (2Kor. 9,15)

December 24-én történt Hohensteinben, farkasordító hideg időben. Schubertné a belső szobában volt foglalt a karácsonyesti ajándékozás előkészítésével, mialatt gyermekei odakint a jégen és a hóban hancúroztak. Halk kopogtatás hallatszott az ajtón.

- Szabad! – mondta. Mintegy nyolc esztendő kislány nyitott be. Szívfacsaróan szánalomra méltó látvány volt. Vékony, rongyos ruhácska, szakadozott harisnya, kékre fagyott kezek, homloka köré csavart kusza fekete haj. Halálsápadt arcán csak égő fekete szemei beszéltek életről. Keskeny, vértelen ajka pár könnyörgő szóra nyílt:

- Csak egy darab kenyeret szeretnék kérni!

- Igen, gyermekem. Nincs ennivalótok otthon? – kérdezte a ház asszonya.

- Nincs, mert apám mindent eliszik – mondta halkan a kislány – és édesanyám koldulni küldött.

- Nos, akkor te leszel ma a mi karácsonyi meglepetésünk – hangzik a felelet. – Ül le a kályha mögé, és igyál egy bögre meleg kávé.

Nem kellett kétszer mondani, és a kávé után a meleg kuckóban máris megelevenedett az arca. Közben meleg harisnyát és filcpapucsot is kapott a lábára. Utána hamarosan felrobogtak a gyerekek a lépcsőn. Édesanyjuk elébük ment és sokatmondóan suttogetta feléjük:

- Gyerekek, ide figyeljtek, megjött a karácsonyi angyalunk. Szörnyű szegény, még jó ruhája sincs, és ki van éhezve. Akartok-e gondoskodni róla?

- Igen, igen! – kiáltották mind – de hol van?

- Bent ül a szobában, a kályha mögött, gyertek be.

Most aztán megindult a nemes verseny. A lányok meleg vizet készítettek, mosdatták, fésülték őt, és a szekrényből minden szükséges ruhát előhoztak. A fiúk átkutatták a fiókjukat, és mindenféle játékot szedtek elő, amiket a kislány soha nem látott, ámulva nézett szét, és alig értette, mi is történik vele. Aztán egy kosár ennivalót kapott a háziasszonytól, amit rögtön haza kellett vinnie, hogy utána sürgősen visszajöjjön, és velük töltsa a karácsony estét. Micsoda boldogság és micsoda általános öröm is volt ez ma! Amikor este meggyújtották a gyertyákat a fán, a „karácsonyi angyal” csengő hangon énekelt velük és ő volt a legboldogabb az örvendezők között!

A család egyik gyermeke, Henrik, aki később keresztyén író lett, így írt egyszer erről a karácsony estéről: „Sohasem tudtam elfelejteni, hogy édesanyánk milyen valóságos karácsonyi örömet szerzett nekünk abban az esztendőben és mennyire érthetővé tette számunkra az Ige igazát: „Jobb adni, mint venni.” (ApCsel. 20,35)”

Ezen az estén valóban Jézust ajándékozták meg a születése napján (Mt. 25,40) – és éppen ezért lett maga Jézus Krisztus sokkal inkább a „kimondhatatlan” karácsonyi ajándék a számukra!

id. Sréter Ferenc nyomán

Menő ez a Reformációs busz!

Tatára érkezett november elején az a mozgó kiállítás, amelyet a reformáció 500. évfordulójára az Emlékbizottság alakított ki. Ez a mozgó-kiállítás, amely egy – kifejezetten erre a célra, egy mozgó reformációs tematikájú tárlattá alakított – busz, új megközelítésből kívánja átadni, s „szállítani” az idén 500 éves reformációhoz kapcsolódó ismereteket, gondolatokat, valamint tanításokat.

A teljesen átalakított busz fő célja tehát, hogy az egész országot végigjárva, a legkisebb falvakba is eljuttassa a reformáció történetét és értékeit.

A kiállítás elsősorban arról szól, hogy mit jelent ma a reformáció, amelyet a lelkiség, az anyanyelv, a tanulás, a család, a kép (vizualitás), a gazdaság és a vita (közélet, politika) ma is érvényes témái köré fűzve mutat be. A tárlat kortársainkkal készült interjúkkal, interaktív játékokkal és digitális alkalmazásokkal, önmagukon túlmutató kiállítási tárgyakkal és installációkkal hozza közelebb hozzánk a félezer éve útjára indult, és azóta a mindennapjainkba beépült megújulási mozgalom, a reformáció értékeit.

A busz belsején kívül, ahol a konkrét kiállítás található, a jármű külseje is „beszédes”, informálja a nézőt, mivel ha végigtekintünk az oldalán, akkor megismerkedhetünk a reformáció történelméhez kapcsolódó híres személyekkel, kronológiai sorrendben. A dekoráció a történelemről, jeles elődeinkről szól, míg a belső a reformáció mai üzenetére koncentrál. A busz oldalán látható „utasok” – akiknek sora közel sem teljes – a reformáció ismert magyarországi személyiségei, illetve Kálvin, Luther és Melanchthon. Alattuk, az alsó sávban látható az idővonal a magyar reformáció és a protestáns egyházak főbb eseményeivel, gyakorlatilag napjainkig.

Mind gyülekezetünk tagjai, mind gimnáziumunk egyes csoportjai nagy örömmel nézték végig ezt a különleges kiállítást. Valóban kreatív, ötletes, színes, izgalmas, fiatalok számára is vonzó és közben rengeteg információt, érdekességet „tanít”, mond el az 500 éves reformációról.

Dr. Szabó Elődné
vallásnár-lelkipásztor